

James Harding

Η αόρατη πρωτοπορία: Σκέψεις πάνω σε πολιτικά κινήματα και σύγχρονους αβανγκάρντ σχηματισμούς

Σημείο εκκίνησης είναι το μυθιστόρημα *The Almanac of the Dead* (1991) της αυτόχθονας Αμερικανίδας συγγραφέως Leslie Marmon Silko, στο οποίο παρουσιάζεται ένα προφητικό όραμα μιας γυναίκας Μάγια, που βλέπει το μέλλον: «Οι άνθρωποι θα πρέπει να συνεχίσουν τις καθημερινές τους συνήθειες, γιατί ήταν ήδη σε εξέλιξη μια μεγάλη μετατόπιση των ανθρώπινων πληθυσμών στις ηπείρους και δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσαν να κάνουν τα ανθρώπινα όντα για να την ανακόψουν. [...] Ούτε φράχτες ούτε τοίχοι μπορούσαν να ανακόψουν [...] αυτούς που έρχονταν]· όπλα και βόμβες δεν μπορούσαν να τους ανακόψουν. Δεν είχαν το φόβο του θανάτου» (Silko, 735-736).

Αυτή η εικόνα μαζικής μετανάστευσης εντυπωσιάζει όχι μόνο για την προφητική επίγνωση των πληθυσμιακών μετακινήσεων που βλέπουμε σήμερα να εκτυλίσσονται σε παγκόσμια κλίμακα, αλλά επίσης και για αναγνωρισί της αυτών των μαζών ως παραγνωρισμένης και ασυγκράτητης πολιτικής δύναμης, για την ακρίβεια μάλιστα ως μιας ισχυρής και φαινομενικά αόρατης πρωτοπορίας η οποία, αν και δεν εμπίπτει στις δημοφιλείς αντιλήψεις επαναστατικής θέρμης, δεν παύει ωστόσο να είναι σε μια διαδικασία ριζικού μετασχηματισμού της αμερικανικής αλλά και της παγκόσμιας πολιτικής τάξης. Μήπως αυτές οι πληθυσμιακές μετακινήσεις μετασχηματίζουν επίσης ριζικά και την ίδια την έννοια της πρωτοπορίας; Η ανακοίνωση αυτή θεωρεί ότι στις ΗΠΑ και αλλού οι πιο γόνιμες καλλιτεχνικές πρωτοπορίες είναι εκείνες που συμμαχούν με αυτούς που δεν έχουν πολιτικά δικαιώματα και είναι αόρατοι, οι οποίοι βρίσκονται κυριολεκτικά στην αιχμή επειδή κατακλύζουν σύνορα τα οποία αρνούνται να αναγνωρίσουν ή να νομιμοποιήσουν.

Ο Τζέιμς Χάρντινγκ είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Θεάτρου και Παραστατικών Σπουδών στο University of Maryland, College Park και, αυτήν την περίοδο, ερευνητής στο Freie Universität του Βερολίνου. Το πιο πρόσφατο βιβλίο του τιτλοφορείται *Performance, Transparency and the Cultures of Surveillance*. Προνόημένα βιβλία του: *The Ghosts of the Avant-Garde(s): Exorcising Experimental Theater and Performance* (2013) και *Cutting Performances: Collage Events, Feminist Artists, and the American Avant-Garde* (2011).

David Savran

Από το Wooster Group στον Richard Maxwell
Η θεατρική ομάδα Wooster Group, που ιδρύθηκε τη δεκαετία του 1970, έχει αποδειχθεί η πιο επιδραστική από όλες τις πειραματικές ομάδες της Νέας Υόρκης, τόσο στις ΗΠΑ όσο και διεθνώς. Εκτός από την επάξια φήμη που έχουν κατακτήσει σε ατομικό επίπεδο τα μέλη της ομάδας, η ίδια η ομάδα έχει συνεργαστεί με αναριθμητούς κορυφαίους καλλιτέχνες των παραστατικών τεχνών, πολλοί από τους οποίους έκαναν τα πρώτα τους βήματα με την ομάδα αυτή. Ανάμεσα στους συνεργάτες της, ο Ρίτσαρντ Μάξγουελ αποτελεί ένα μοναδικό συνδυασμό δραματοουργού, σκηνοθέτη και μουσικοσυνθέτη, ο οποίος έχει αναπτύξει ένα μοναδικό ύφος που μπορεί ήδη να ανιχνευθεί στο Wooster Group. Σε αντίθεση με την ομάδα, ωστόσο, ο Μάξγουελ ισοπεδώνει το χαρακτήρα, τη δράση και τους διαλόγους, ενώ σπινθηροβολεί με μια καταπιεσμένη υπέρ-θεατρικότητα.

Ο Ντέιβιντ Σάβραν είναι ειδικός στο θέατρο των ΗΠΑ, στο μουσικό θέατρο και στην κοινωνική θεωρία, ενώ το βιβλίο του, *Highbrow/Lowdown: Theater, Jazz, and the Making of the New Middle Class*, τιμήθηκε με το βραβείο Joe A. Callaway. Έχει υπάρξει κριτής στα βραβεία Obie, Lucille Lortel και Πούλιτζερ (στην κατηγορία Δραματικής Τέχνης) και είναι Διακεκριμένος Καθηγητής στην έδρα Vera Mowry Roberts στο Αμερικανικό Θέατρο του The Graduate Center City University της Νέας Υόρκης.

Jennifer Parker-Starbuck

Διαμεσικά πλαίσια στη «νέα» αμερικανική περφόρμανς

Αυτή η ομιλία εξετάζει διάφορους καλλιτέχνες των ΗΠΑ, τα έργα των οποίων εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τις νέες τεχνολογίες στη μορφή και το περιεχόμενο. Ανάμεσά τους είναι οι: Daniel Fish, Annie Dorsen, Royal Osiris Karaoke Ensemble, Andrew Schneider και Michelle Ellsworth. Σε μια εποχή όπου οι τεχνολογίες έχουν απορροφηθεί σε αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε «συνείδηση cyborg» και χρησιμοποιούνται σχεδόν παντού, στις περφόρμανς και στην καθημερινή ζωή, αυτοί οι καλλιτέχνες εξακολουθούν να θέτουν στο προσκήνιο πτυχές των νέων μέσων για να διερευνήσουν δυνατότητες του πώς να κατευθύνουμε άλλες ζωές/σώματα, να επανεξετάσουμε τις ιστορικές πηγές, να αμφισβητούμε και να διευρύνουμε την επιστήμη και την κοινωνικότητα και να επεκτείνουμε την κοινωνική και φορέσιμη τεχνολογία μας στην περφόρμανς.

Η Καθηγήτρια Τζένιφερ Πάρκερ-Στάρμπακ είναι Πρόεδρος του Τμήματος Δραματικής Τέχνης, Θεάτρου και Περφόρμανς στο University of Roehampton του Λονδίνου. Είναι συν-αρχισυντάκτρια του *Theatre Journal* και συγγραφέας των βιβλίων *Cyborg Theatre* (εκδ. Palgrave 2011, 2014), *Performance and Media* (με τους Bay-Cheng και Saltz, εκδ. University of Michigan Press, 2015), καθώς και συνεπιμελήτρια του τόμου *Performing Animality* (Palgrave, 2015). Η δημοσίευσή της, “Animal Ontologies and Media Representations: Robotics, Puppets, and the Real of War Horse” (*Theatre Journal*, 2013), τιμήθηκε με το βραβείο ATHE Εξαιρετικού Άρθρου για το 2014.

Miriam Felton-Dansky

Χορογραφικές συγκρούσεις:

Φύλο, Περφόρμανς και ο Θεσμός

Ο Trajal Harrell διαχειρίζεται τη σύγκρουση μεταξύ της παρενδυσιακής κουλτούρας των αιθουσών χορού και του μεταμοντέρνου χορού, ενώ ο Miguel Gutierrez σκηνοθετεί σε χώρους μουσειών queer χορογραφίες που διαφεύγουν την ταξινόμηση σε είδη. Η Vanessa Ansraugh χορογραφεί το *Τέλος των Ανδρών* (*The End of Men*), με ένα ανσάμπλ αποκλειστικά ανδρών χορευτών. Η Erin Markey υποδύεται μια έφηβη, η οποία είναι ερωτευμένη με ένα καράβι που είναι επίσης άλογο –σε ερμηνεία της τρανς περφόρμερ Becca Blackwell– στο *A Ride on the Irish Cream*. Στη Νέα Υόρκη, τα τελευταία χρόνια, αυτοί και άλλοι καλλιτέχνες έχουν ταυτόχρονα αμφισβητήσει ειδολογικές και θεσμικές ταξινόμησεις, καθώς και τις δυαδικότητες του φύλου και της σεξουαλικότητας. Η συγκεκριμένη ομιλία χαρτογραφεί ένα μέρος του συνολικού τοπίου τέτοιων έργων, διερευνώντας το έδαφος αλληλοεπικάλυψης του φύλου, του είδους της περφόρμανς και του θεσμού στη σύγχρονη αμερικανική πρακτική.

Η Μίριαμ Φέλτον-Ντάνκσυ είναι Βοηθός Καθηγήτρια Θεάτρου και Περφόρμανς στο Bard College της Νέας Υόρκης και κριτικός θεάτρου για τη *Village Voice*. Είναι συντάκτρια στο περιοδικό *Theater*, ενώ δοκίμιά της έχουν δημοσιευτεί στα *Theater*, *Theatre Journal*, *TDR*, *PAJ* και *The Oxford Handbook of Dance and Theater*. Γράφει ένα βιβλίο σχετικά με τη viral performance, από την εποχή του μοντερνισμού έως τις σύγχρονες πρακτικές.

Philip Auslander

Η φήμη: Η τέχνη της περφόρμανς και η κουλτούρα της διασημότητας

Τα τελευταία χρόνια, έχουμε δει την εισβολή της κουλτούρας της διασημότητας στην τέχνη της περφόρμανς, τόσο υπό την έννοια ότι διασημότητες από άλλους χώρους, όπως η μουσική και ο κινηματογράφος, αναλαμβάνουν να εμφανιστούν σε περφόρμανς, όσο και από το ότι η περφόρμανς έχει καταστεί πλατφόρμα για την καλλιέργεια μιας ταυτότητας διασημότητας. Θεωρώ ότι υπάρχουν ορισμένες δομικές ομοιότητες ανάμεσα στις αντίστοιχες σχέσεις μεταξύ των διασημοτήτων και των θαυμαστών τους και των καλλιτεχνών περφόρμανς και του κοινού τους. Αυτές οι ομοιότητες μπορούν να συγκροτηθούν γύρω από τις έννοιες της αναπαράστασης, της αυθεντικότητας, της αφήγησης. Όπως η διασημότητα, έτσι και η περφόρμανς συνεπάγεται μια διαλεκτική παρουσίας και αναπαράστασης, στην οποία τα εν λόγω στοιχεία είναι διαθέσιμα στο κοινό κυρίως ως αναπαραστάσεις που προκαλούν μια επιθυμία βίωσης της παρουσίας τους.

Ο Φίλιπ Αουσλάντερ είναι Καθηγητής στη Σχολή Φιλολογίας, Μέσων και Επικοινωνίας του Georgia Institute of Technology στην Ατλάντα της Τζόρτζια (ΗΠΑ). Γράφει πάνω στην ποπ μουσική, την τέχνη της περφόρμανς και την κουλτούρα των μέσων. Οι δημοφιλέστερες δημοσιεύσεις του είναι τα βιβλία *Liveness: Performance in a Mediatized Culture* και *Performing Glam Rock: Gender, Theatricality and Popular Music*. Είναι επίσης επαγγελματίας κινηματογραφικός ηθοποιός.